

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

EDITA

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

Pl. de la Vila 11, 1r.

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.org

www.bisbatsantfeliu.org

Subscripció anual: 20 euros

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 11 (2006)
31 D'OCTUBRE
DE 2006

SUMARI

265 ESSLÉSIA DIOCESANA

266 Decrets

266 *Aprovació dels Estatuts del Consell Presbiteral*

266 *Normativa a seguir pel Catecumenat baptismal*

267 Nomenaments parroquials

268 Escrits dominicals

268 *Variacions sobre el cos humà (X) (3-9-2006)*

269 *Variacions sobre el cos humà (XI) (10-9-2006)*

269 *Paraula no encadenada (17-9-2006)*

270 *Paraula compromesa (24-9-2006)*

271 *Paraula responsable (1-10-2006)*

272 *Paraula comunicadora (8-10-2006)*

273 *Paraula - ressò (15-10-2006)*

274 *Diumenge missioner 2006 (22-10-2006)*

275 *Abans de la fi (29-10-2006)*

276 Crònica diocesana

281 Exhortacions pastorals

281 *Carta del senyor bisbe amb motiu de les fitxes de treball de l'Objectiu diocesà de la "coresponsabilitat"*

282 *Carta del Sr. Bisbe amb motiu de la jornada del Domund 2006*

283 Escrits

283 *Pròleg del Sr. Bisbe al llibre del P. Josep Roca, S.F., "Créixer en comunitat"*

284 *Institut de les Filles del Bon Salvador, biblioteca*

287 Delegacions

287 *Informe sobre la petició del patronatge de la virgen de montserrat para la diócesis de Sant Feliu de Llobregat*

291 *Lista de las romerías de parroquias de la diócesis de sant feliu de llobregat que acudieron al monasterio y santuario de la virgen de montserrat durante el año 2005*

292 Vida consagrada

295 PROVÍNCIA ECLESIASTICA

296 Comunicats

296 *Conformitat, per part de la Santa Seu, del patronatge de la Mare de Déu de la Mercé com a patrona de la Província eclesiàstica de Barcelona*

299 CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

300 Comunicats

300 *Comunicat de la reunió n. 181*

303 SANTA SEU

304 Comunicats

304 *Discurs del Sant Pare, el dia 12 de setembre de 2006, durant la trobada amb els representants de la ciència, a l'aula magna de la Universitat de Ratisbona, durant el seu viatge apostòlic a Alemanya (9 al 14 de setembre de 2006).*

313 ALTRES INFORMACIONS

314 Facultat de Teologia de Catalunya

314 *Inauguració del curs 2006-2007 en la facultat de teologia i la facultat eclesiàstica de filosofia de Catalunya*

Església diocesana

DECRETS

Aprovació dels Estatuts del Consell Presbiteral

DECRET 11/06
Sant Feliu de Llobregat
27-9-2006

Tal i com consta en el Decret 13/05 sobre els estatuts per a l'elecció i constitució del primer Consell Presbiteral, al qual correspon, sota l'autoritat del bisbe, ajudar en el govern de la diòcesi segons la norma del dret, per tal de proveir al màxim al bé pastoral de la porció del poble de Déu que li ha estat encomanada (cànon 495,1 del Codi de Dret Canònic),

PEL PRESENT decret, a tenor del cànon 496 del Codi de Dret Canònic, aprovem els ESTATUTS del CONSELL PRESBITERAL del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i els declarem vigents des del dia d'avui, en substitució dels anteriors.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe

Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller

Normativa a seguir pel Catecumenat baptismal

DECRET 12/06
Sant Feliu de Llobregat
9-10-2006

Tenint en compte el bé pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i referint-nos a la realitat pastoral del Catecumenat Baptismal per a tots aquells adults que, segons el dret vigent a l'Església, demanin incorporar-s'hi a través dels sagraments de la Iniciació cristiana (Codi de Dret Canònic cc. 788; 851,1; 852,1; 857, 2; 863, 865, 866; Concili Provincial Tarraconense, Res. 68; Directori de Pastoral Sagramental, n.1), havent escoltat les persones i àmbits pastorals adients,

PEL PRESENT decret definim la normativa a seguir amb la finalitat de poder atendre d'una manera apropiada aquesta realitat pastoral.

NORMATIVA

1. El rector, després d'acollir i escoltar la petició, notificarà cada cas al Vicari Episcopal corresponent.
2. El rector es posarà en contacte amb el Servei Diocesà per al Catecumenat. El Delegat, havent escoltat el rector i el candidat al Baptisme, proposarà l'itinerari a seguir en cada cas.
3. L'itinerari catequètic serà aproximadament d'un any, comptat abans de la Quaresma i Pasqua en la qual es rebran els sagraments de la Iniciació Cristiana.
4. En casos especials aquest itinerari, consultat el Delegat, podrà reduir-se a tres o quatre mesos, sempre que es respecti el procés del catecumenat.

5. El material que es farà servir serà el proposat pel Servei Diocesà per al Catecumenat del Servei Interdiocesà de Catequesi.

6. La unitat de discerniment es farà des de l'Arxiprestat i la responsabilitat serà del rector.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe

Joan-Pere Pulido, prev.
Secretari general i Canceller

NOMENAMENTS PARROQUIALS

Mn. Ferran Bueno i Ferrer ha estat nomenat administrador parroquial de la parròquia Santa Fe, de Santa Fe del Penedès, el dia 22 de setembre de 2006.

Mn. Gonçal Español i Gutiérrez ha estat nomenat adscrit amb facultats de Vicari de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, d'El Prat de Llobregat, el dia 22 de setembre de 2006.

ESCRITS DOMINICALS

Variacions sobre el cos humà (X) (3-9-2006)

Potser el que hem dit fins ara sobre la vàlua i les possibilitats del cos humà integrat en la unitat de la persona ens ajudi a entendre una realitat que a les oïdes "profanes" sona estranya: el cos humà i, fins i tot, tota la matèria, pot esdevenir transfigurat/da, sense deixar d'ésser cos i matèria, assolint així un màxim grau d'espiritualització.

Sovint diem d'una persona que "es molt espiritual" perquè viu, pensa i parla només de coses elevades, més aviat abstractes, desentenent-se del que és material i corporal, de les coses de la terra... La seva aparença sol ser la d'un asceta que descura el seu cos i sembla surar per la vida com si res li afectés, els ulls baixos i el rostre impassible. Una persona espiritual en sentit cristià no vol dir això. Per als cristians "espiritual" vol dir transformat, de dalt a baix, per l'Esperit Sant, ben entès que l'Esperit no deixa res per canviar o transfigurar: intel·ligència, sentiments, voluntat, afectes, cos...

Ha estat la teologia i l'espiritualitat oriental de l'Ortodòxia qui ha vingut a recordar-nos que la vida de fe no era tant sols "qüestió de l'ànima". En desenvolupar

par la teologia de l'Esperit Sant els ortodoxos han conservat la capacitat de veure el cos i la matèria com a transparència de l'esperit. Així queda ben palès en la composició de les icones. C. Virgil Gheorghiu encetava la seva anomenada novel·la "De la hora veinticinco a la hora eterna" dient que la primera i més bella imatge que havia contemplat a la seva vida va ser el rostre del seu pare: era talment una icona, que li mostrava a Déu i el camí cap al cel.

Nosaltres a occident, sempre tan racionals, hem identificat la llum amb "la llum de la intel·ligència". Per això ens resulten gairebé incomprendibles les paraules de Jesús: "El llum del cos és l'ull. Quan el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat; però si és dolent, el teu cos quedarà a les fosques. Mira, doncs, que allò que en tu ha de ser llum no sigui fosc. Perquè, si tot el teu cos està il·luminat i no hi ha cap racó fosc, serà tot ell tan resplendent com quan una llàntia t'il·lumina amb la seva claror" (Lc 11,33-36).

- Hi han cossos foscos i cossos il·luminats. Fosc vol dir opacitat i il·luminació vol dir transparència de llum interior.
- La llum és l'Esperit Sant que tot ho envaeix i transforma.
- La porta per la qual entra la llum de l'Esperit és els ulls de la fe.

Una mirada d'ulls creients obre la porta a la transfiguració de tot el nostre ésser. Aleshores la vida sexual és presència de l'amor de Déu, la malaltia física esdeviniment de salvació, el cos perfecte motiu de lloança, l'envelliment victòria de la vida, el treball, l'expressió corporal i la creació artística, meravelles de l'Esperit Sant. Res més bell, cap font de més plena felicitat, que el cos transfigurat de Jesús al Tabor.

Variacions sobre el cos humà (XI) (10-9-2006)

Resulta impossible imaginar-se, i menys encara descriure, com és un cos transfigurat per l'Esperit. Ho han intentat els monjos orientals pintors de les icones, posant-hi moltes hores de pregària i molta vida cercant la perfecció. Però, evidentment, la seva obra està encara molt lluny del que era el cos de Jesús al Tabor o a les seves aparicions com a ressuscitat.

Sense pretendre assolir una imatge perfectament ajustada a la realitat, creiem que és millor anar pel camí de la persona humana, doncs, al capdavant, no pot haver-hi millor icona de Déu que l'ésser humà. Ja hem esmentat C. Virgil Gheorghiu, que deia que "no havia vist a la seva vida una icona més bella que el rostre del seu pare". Tot i no haver-los tractat personalment vull imaginar-me rostres transfigurats per l'Esperit en la línia i semblança, p. ex., d'un Carles de Foucauld o d'una Teresa de Calcuta, més precisament als seus ulls, la seva mirada i el seu lleu somriure.

Si pintar una icona pot trigar anys, esdevenir icona vivent de l'Esperit demana tota la vida, tot acceptant, naturalment, que Déu pugui fer en nosaltres les obres extraordinàries que vulgui. Així s'ho planteja Sant Pau: "Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers" (Fl 3,21). Parla aquí en futur (serem transformats), però en altres llocs ho fa en present (anem essent transformats): "I tots nosaltres, reflectint com un mirall la glòria del Senyor, som transformats a la seva mateixa imatge, amb una glòria cada vegada més gran, per obra del Senyor, que és Esperit" (2 Co 3,18).

- Ara mateix hi ha entre nosaltres rostres i cossos que reflecteixen la glòria de Déu. Només ho descobriran els ulls capaços de copsar tanta bellesa.
- Però tots som cridats a ser mirall de la glòria de Déu, també en els nostres cossos. Tant sols se'ns demana deixar-nos agafar per les seves mans.
- Aleshores per "la seva acció poderosa senyorejarà" sobre el nostre cos, la nostra vida, el nostre univers... fent-ne lloc transparent a la seva llum: treball, conversa, descans, convivència, esport, estudi, creació artística, pregària... un món amarat d'Esperit.

La nostra litúrgia, en la qual els nostres cossos es revesteixen, es belluguen, fan gestos, amb tants objectes materials i simbòlics que l'acompanyen, ¿no és un intent de reproducció d'aquest món sotmès / transfigurat per l'Esperit? I la matèria dels sagraments, l'aigua, l'oli, el pa, el vi, ¿no són elements físics i sensibles, com els nostres cossos i, alhora, els reconeixem transfigurats per l'Esperit, fets presència seva guaridora, perdonadora, font de vida? Preguem Déu que els nostres cossos esdevinguin, com el pa, Eucaristia, sigui que treballin o reposin, sigui que vessin salut o pateixin malaltia, sigui que gaudeixin de força jove o es trobin afeblits per les xacres dels anys: en aquest món nostre hi hauria més llum.

Paraula no encadenada (17-9-2006)

Les voltes de la història sembla que juguen amb nosaltres, farcides d'ironia i contradiccions.

No fa gaires anys, quan estàvem immersos en plena transformació política cap

a la democràcia, l'Església a Espanya, encapçalada per la Conferència Episcopal, feia constants denúncies i pronunciaments a favor dels drets humans que, segons el concepte cristià de persona, creia que havien d'ésser reconeguts en els nous ordenaments jurídics. Llavors rebia l'aplaudiment (sense massa entusiasme, la veritat) dels grups pel canvi, alhora que suportava la censura i la repressió dels que manaven, a més d'escoltar crítiques aferrissades de sectors immobiliàstes. Aquests sempre deien: "que els capellans es dediquin a predicar l'Evangeli i deixin la política per als polítics; que en lloc de criticar, parlin de misericòrdia i caritat; que mirin de no fer el joc a determinats partits..."

Ara som a la democràcia. Van produint-se nous ordenaments jurídics. Algunes d'aquestes lleis, tot i comptant amb el suport majoritari dels polítics representants legítims del poble en el parlaments, han estat considerades pels bisbes com a contràries a la dignitat humana, d'acord amb el concepte cristià de vida i persona. Els bisbes parlen denunciant-ho, perquè pensen que és el seu deure i que exerceixen el seu dret democràtic de llibertat d'expressió. Tanmateix han de patir, no una censura declarada, però sí desqualificacions i successives campanyes de descrèdit als mitjans afins al poder, així com greus crítiques de sectors que diuen exactament el mateix que aquells altres, de signe contrari, que no volien el canvi democràtic: "que no es fiquin en política, que no critiquin..."

Ironies de la història. ¿Destí inevitable del profeta? ¿Preu car de la llibertat?

Aleshores i ara l'Església pateix. I ha de tornar, un cop més, al missatge de Sant

Pau a la presó: "Per ella (la Bona Notícia) haig de sofrir fins al punt de trobar-me encadenat com si fos un malfactor. Però la paraula de Déu no està pas encadenada!" (2Tm 2,9). També és ironia que una Bona Notícia esdevingui motiu de sofriment.

- És compromís de l'Església proclamar el que sigui coherent amb la Paraula de Déu. Però ha de pair que, tot i ser el seu missatge "Bona Notícia", la seva tasca evangelitzadora sovint anirà acompanyada d'oposició i sofriment.
- Sempre hi haurà qui voldrà posar cadenes. De vegades aquestes seran molt visibles; de vegades seran invisibles, però reals i potser més efectives. Els interessos ideològics, polítics o econòmics difícilment suporten una veu dissonant, fins i tot en democràcia.
- Les cadenes poden ser-hi. Però la Paraula de Déu sempre serà lliure.

També és trist que en molts de nosaltres, cristians, el pes de la ideologia, l'opinió personal o l'opció cultural, ofegui la llibertat de la Paraula. Aquesta, en sí mateixa, com a portadora de Veritat, roman intacta, però en nosaltres perd tota la seva força alliberadora. I així seguim arrossegant-nos com esclaus.

Paraula compromesa (24-9-2006)

Per als cristians mai la llibertat pot ser un valor en si mateix, si no és llibertat per a la Veritat.

Hem reivindicat la "paraula lliure" per a l'Església, com a paraula "no encadenada" (segons l'expressió de Sant Pau). Som ben conscients que aquesta paraula ha de ressonar, tant a l'interior de la mateixa

Església, com des d'ella al seu exterior. Tanmateix, en un cas com en l'altre, la paraula ha d'ésser compromesa. I aquest atribut, "compromesa", aplicat a la paraula vol dir moltes coses.

En el parlar (també en el silenci) es poden amagar molts dimonis, sobre tot si tenim present com va la nostra plaça pública i com es crea i es trafica amb l'opinió en funció d'interessos. ¿Quin exorcisme pot tornar a la paraula la seva netedat?

El primer i més greu compromís que té qui parla és amb la Veritat. El dret a parlar que reivindica l'Església a la nostra societat democràtica rau en ella mateixa com a "subjecte de drets", al costat d'altres grups i institucions. Però aquest dret és secundari i relatiu al deure de escoltar i servir a la Veritat. Un principi que ha de respectar l'Església i que considerem exigible a tothom. El mentider té dret a existir, però la mentida no, doncs és companya de mort.

Quan parlen els bisbes, i el seu discurs esdevé molest o contrari a l'opinió dominant en els qui manen o als mitjans de comunicació, són acusats de voler sotmetre els altres o imposar la seva opinió, com si enyoressin el poder o els temps de nacionalcatolicisme. Sincerament, no conec cap bisbe actual qui tingui aquestes pretensions... El que caldria, en lloc de practicar la sospita, interpretant intencions amagades i desqualificant les persones o la institució, és entrar honradament en la qüestió i esbrinar si el que diuen és veritat o no, si la seva anàlisi respon a la realitat o no, si la seva paraula està d'acord amb l'Evangeli o no.

- És possible el dissens sobre opinions que no afecten a l'essencial de la fe, també dintre l'Església. Com ara en el

discerniment al voltant de situacions concretes de la vida.

- Però hem d'exigir, a nosaltres mateixos i a tothom, si més no, aquell grau d'honradesa i aquell esforç per cercar la veritat, que faci de la paraula un vertader servei.
- La desqualificació de l'altre serà sempre la defensa fàcil de l'ignorant.

La llibertat, com deia Sant Ignasi, és un fruit madur, que demana un considerable treball de conreu, de vegades molt feixuc. "Jesús digué als jueus que havien cregut en ell: Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures" (Jn 8,31-32).

Paraula responsable (1-10-2006)

Si el que hem de comunicar no és pas ni una veritat, un bé o una bellesa, millor restar muts. La paraula només té sentit quan es posa al servei d'aquesta comunicació. Hem demanat per a la paraula de l'Església i dels bisbes la llibertat i el compromís. A més hem reconegut com a primer compromís aquell que hom ha de tenir amb la Veritat. Aquest, no només és prioritari, sinó que alhora també és font d'altres responsabilitats. Així podem parlar d'una segona tasca que ha d'acceptar el qui parla: ha de sentir-se compromès amb sí mateix, és a dir, amb la seva consciència.

Això vol dir, per una banda, que ha d'oblidar allò de «salvar la pròpia imatge i la pròpia dignitat», si per parlar o dir la veritat les posa en perill. Avui perdre imatge o dignitat davant l'opinió pública és la mort social, la qual cosa significa per a molts la mort real. La professora de

teologia Isabel de Andia va escriure un interessant article intítulat «El martiri de la veritat», on citava aquella frase del filòsof S. Kierkegaard: «Si Crist vingués ara al món, potser no seria executat, sinó ridiculitzat... Aquest és el martiri del temps de la intel·ligència...» De fet la sanció i el càstig que apliquen els censors de l'opinió pública dominant avui és talment la ridiculització. Un procediment que, sota la seva aparença de suavitat i de recurs humorístic, conté un verí de mort. La ridiculització i formes semblants més greus, com ara la descredició o la difamació, ha esdevingut avui més mortal, pel fet de que vivim penjats de la pura imatge, sense cap tipus de reflexió o sentit crític.

- Un dels reptes que ha d'afrontar avui l'Església és haver de triar entre la fidelitat a la seva consciència i veure's exposada al rebuig o a la difamació.
- Però hem de saber introduir una altra alternativa: triar el que és un bé per a la societat, la humanitat, les persones concretes, incloses aquelles que difamen o volen ofegar la seva veu.
- Tot i així, no hem de perdre la visió transcendent de la nostra història. L'Església ha de veure's també humilment sotmesa al judici de la Veritat. I fer-se humil i serventa com el seu Senyor i Mestre li permetrà gaudir d'una mirada més clara i d'un cor més lliure.

Ésser coherent i conseqüent és carta d'acreditació de la nostra paraula. Aquesta mirada però cap a un mateix no ens pot dur cap a un orgull o cap a una falsa seguretat, menys encara cap a un enduriment o una intransigència no evangèliques. «Si tot ho hem rebut, (inclosa la Veritat de l'Evangeli), per què gloriar-nos com si ho

tinguéssim de nosaltres mateixos?» (1Co 4,7). I si tot ho hem rebut, i si allò rebut creiem fermament que és veritat de vida per a tothom, per què no donar-ho als germans? És que no es pot estimar a qui no vol ésser estimat? Deixarem d'oferir llum a qui veiem cec i no ho reconeix? Deixarem de servir a qui no ens vol bé?

Paraula comunicadora (8-10-2006)

El tercer gran compromís de qui parla és amb l'interlocutor. Ell, la seva personalitat, la seva capacitat d'entendre, els seus problemes, determina els límits de la comunicació eficaç. Si hem afirmat el compromís amb la Veritat, ara subratllem que el nostre missatge ha d'esdevenir "veritat per a ell", doncs és el seu bé el que hem de cercar prioritàriament. Més encara, no podem prejudicar que ell sigui aliè absolutament a la veritat: més aviat hem d'escoltar-lo abans de parlar.

Aquest principi de la comunicació és tan important que, qui parla, no pot negligir en cap moment la imatge, les expectatives, la valoració, que l'interlocutor té d'ell. I és aquesta condició la que incideix decisivament en el diàleg de l'Església amb la societat.

Sovint sentim avui a l'Església interrogants com aquest: "però, tenim de debò interlocutor?" Aquesta pregunta pot amagar moltes qüestions, però el que sobre tot vol dir és si, qui escolta, considera l'Església interlocutora vàlida, si la troba "digna d'ésser escoltada", o més aviat en té una imatge tan malmesa que l'inhabilita per al diàleg.

No entrem ara en la qüestió de qui és responsable d'aquesta imatge de l'Església. Tanmateix, el cert és que vivim

una Església permanentment "exposada". El cardinal i teòleg Jacomo Biffi ha escrit recentment un llibre intitulat en italià "L'Esposa chiacherata. Una invitacione a l'eclésiocentrismo". El traductor espanyol em confessava que no podia trobar la paraula adient per traduir "chiacherata". I potser tenia raó, però des de la nostra experiència és ben fàcil entendre què vol dir: de l'Església se'n parla molt, però amb tal superficialitat, amb tant de prejudici, que més aviat sembla una xerrameca o un tafaneig. El periodisme dolent converteix tot el que toca en un espectacle. I, el que és pitjor, aquest espectacle és tant més atractiu, quan més ofereix escàndol, lluita i enfrontament.

- La fidelitat a l'interlocutor ens demana, no només encertar en el llenguatge, de manera que sigui entenedor per a ell, sinó també fins i tot estimar-lo tal com és.
- Aquest compromís no sempre és fàcil d'acomplir, quan l'altre desqualifica a priori. Aleshores l'Església se sent constreta a justificar constantment la seva paraula: és freqüent que els bisbes encapçalin els seus comunicats explicant a títol de què parlen.
- Però el repte evangèlic segueix estant present: per una banda, estimar l'interlocutor; per altra no caure en la temptació i el parany de fer-se apologètica de sí mateix, per tal de guanyar punts en el "ranking" del prestigi.

Els preveres i bisbes a l'Església se senten molt identificats amb aquelles paraules que Sant Pau va escriure, precisament referint-se a ell mateix com apòstol: "Ens hem convertit en espectacle per a tot l'univers, àngels i homes" (1Co 4,9). Pot-

ser som "actors", però no per al divertiment, sinó per al testimoniatge viu de la Veritat del Crist en el drama de la història humana.

Paraula - ressò (15-10-2006)

Tot i afirmar que la paraula de l'Església ha de ser compromesa, responsable i comunicadora per esdevenir lliure de debò, no hauríem assolit el seu secret més valuós si alhora no descobrim la seva font. Perquè, evidentment, la paraula rep el seu pes i el seu valor del contingut, del que diu o vol comunicar. Però és tan important, o més encara, saber qui és qui parla i, en concret, d'on neix la paraula, quina és la seva intenció més profunda, quin context l'acompanya.

Aquesta qüestió quedaria resolta dient, com hem fet fins ara, que és paraula de l'Església dirigida al món o a la societat, per servir-la, trametent-li el que ella veu que és la veritat. La qual cosa, essent certa, ¿no pot semblar un excés de seguretat, una pretensió abusiva, com si l'Església creies posseir la veritat?; ¿no es podrien derivar o justificar des d'aquí moltes conductes poc evangèliques?.

Convé aplicar en aquest cas el que el teòleg S. Dianich escrivia, tractant d'evitar el perill de clericalisme: "el do de l'Esperit, significat per la imposició de les mans, no és de cap manera una mena de poder sobre la Paraula, sinó més aviat un poder particular de la Paraula sobre els pastors de l'Església". Ja havíem afirmat que el primer que ha de preocupar a la l'Església és sotmetre's ella mateixa a la Veritat. Això demanava obediència i fidelitat abans de parlar. Aquí volem anar més enllà, dient que l'Església (i particularment els seus

ministres i evangelitzadors) s'han de deixar posseir per la Paraula. I això exigeix una actitud profunda de disponibilitat i humilitat, fins a la expropiació.

L'Església no pot tenir veu pròpia: tant sols pot esdevenir ressò i eco de la veu de l'Esperit. Esdevenir només un eco suposa un llarg camí, més encara si es tracta d'"esdevenir eco de la Paraula de Déu".

- L'eco és humil de debò. No existeix sinó per la força i la presència de la veu original. Mai tindrà la pretensió d'èsser reconegut com aquell que parla.
- Tanmateix fa un gran servei a la paraula i a l'oient: apropa la paraula i la fa accessible a les oïdes del qui escolta.
- Li cal, per tant, deixar de banda les paraules pròpies i exclusives, per tal d'escoltar amb un silenci expectant. Li caldrà a més ésser tan dòcil a la paraula escoltada que esdevingui ella mateixa.

Però el ressò mai serà tament com la Paraula. Ni ha de ser-ho. Els israelites, tot agraint Déu que els parlés, li demanaren que no ho fes directament, sinó mitjançant Moisès: d'altra manera no podrien suportar-ho i moririen (Ex 20,19). Aquesta és la glòria i la tragèdia del mitjancer, la riquesa i el risc de l'Església: qui l'escolti podrà ser exigent amb ella, però també molt comprensiu i assenyat, per tal de reconèixer tot el seu valor, més enllà dels seus límits. Un cop més ens sorprèn Déu, que no té por ni s'avergonyeix de fer servir aquesta pobra humanitat per ésser present i deixar-se escoltar en el nostre món.

Diumenge missioner 2006 (22-10-2006)

Estimats en el Senyor:

La Jornada del Domund d'enguany ens ve marcada per una circumstància ben particular: el record i testimoniatge de Sant Francesc Xavier, patró de les missions, en motiu de la celebració del Vè centenari del seu naixement.

Ha estat un encert aprofitar l'avinentsa d'aquest aniversari per tal d'inspirar la Jornada Mundial Missionera. Per moltes raons. La primera de totes perquè cadascú de nosaltres, i l'Església missionera com a tal, no tenim altre lloc més proper i nítid on emmirallar-nos que la vida d'un cristià com nosaltres, lliurada absolutament a la missió.

Però pensem que l'oportunitat va més enllà. Les campanyes missioneres, com ara aquesta del Domund, igual que totes les coses importants de l'Església, val a dir, de l'Esperit Sant, no són tant missatges "de coses" o comunicacions anònimes, com presència testimonial. Les persones ocupen el centre d'interès, siguin les persones que tracten de difondre l'esperit missioner, siguin les dels destinataris. L'esperit missioner, que el Domund vol revifar cada any a l'Església, sobre tot, s'encomana per la via del testimoniatge personal. Una vida esmerçada totalment a l'anunci de l'Evangeli, fins al punt de perdre-la en l'exercici de la missió, esdevé una crida constant, un llum encès i un foc escalfant, enmig d'una Església que cedeix sovint a l'adotzenament, a la mandra i a la inoperància.

Malgrat les raons que sempre es puguin adduir com a excuses per tal de no imitar Sant Francesc Xavier, nosaltres seguirem lluitant avui per una Església que sigui

capaç de tenir fills amb la seva mateixa passió evangelitzadora. Hauríem de fer-ho fins i tot pensant en els nostres problemes interns. Fa anys escrivia un gran teòleg: "quan l'Església no viu la tensió evangelitzadora i missionera, llangueix víctima de tensions internes i estèrils". Malauradament les seves paraules tenien molt de profecia.

Que l'Esperit ens desperti la fe i la generositat, per tal d'imitar, ni que fos de lluny, tants de testimonis, encapçalats per Sant Francesc Xavier, que han donat prova de la vitalitat d'una Església obedient al mandat del seu Senyor i serventa de la humanitat.

Abans de la fi (29-10-2006)

Endinsar-se en el camí i la pedagogia de l'any litúrgic resulta d'allò més sa, il·luminador i formatiu. El mes de novembre, amb la festa de Tots Sants, Difunts i Jesucrist, Rei de l'Univers, posa un punt i final a l'any litúrgic que no podem descurar. Penso no només en nosaltres cristians, sinó en qualsevol altra persona que es prengui seriosament la vida: la fi de l'existència és per a tothom, vulguis o no.

Sembla que no convé parlar de la fi de la vida individual. Tant sols els ecologistes han reprès modernament el discurs de la possible fi de la vida, però més de la vida del cosmos o de la natura. Ho fan amb un to més aviat apocalíptic, que recorda les proclames que cridaven als canvis revolucionaris o, en certa manera, els sermons amb els quals el predicador mirava de provocar la conversió dels pecadors. Curiosament tots tres casos, l'ecologista, el revolucionari i el predicador, coincideixen en molts punts: presentar una fi

catastròfica, afirmar la seva probabilitat o imminència, pretendre el canvi de conducta o d'actitud de qui escolta... Tots tres, però trameten el seu missatge sobre la base d'una amenaça. És la por el que ens ha de fer reaccionar.

Les vivències de l'acabament de l'any litúrgic creen un clima bastant diferent.

L'escriptor Ernesto Sábato, sentint-se a les acaballes de la seva vida, escriu un assaig ben lúcid, que du per títol "Antes del fin". Hi repassa moments clau de la seva biografia, amb la clarividència que li permet haver viscut tants anys i experiències tan diverses. Des de la investigació matemàtica, el matrimoni, la lluita política, l'anarquisme, el comunisme, la creació literària... Però sobre tot amb la clarividència de veure's davant la fi de la seva existència. Perquè la visió de la fi és font de principal de saviesa.

- Des de la fi real i propera, els ulls de la intel·ligència i del cor s'obren a la veritat: tant a la realitat del que ha estat l'existència personal, sense dissimulacions i mentides, com a la Veritat fonamental de la vida.
- Aquesta Veritat que es manifesta i es viu amb l'acabament de tot, funciona com un garbell sobre el que es vessa la vida: s'escola tot el que no té valor ni consistència i només resta el que val infinitament.
- Així moltes il·lusions i frustracions, que abans ens enlluernaven, semblen fantasmes buits i moltes coses, possiblement descurades, les veiem plenes de llum.

Demanem Déu dues peticions complementàries: "Senyor, que hi vegi" (Mc 10,51). I alhora: "Fes-me conèixer, Senyor, la meua fi, els anys de vida que em que-

den: que m'adoni que passo de pressa" (Sal 39,5). Serà la pregària de les persones grans. Però també de tothom que vulgui autènticament.

CRÒNICA DIOCESANA

SETEMBRE

1 de setembre. El senyor bisbe presideix la celebració de l'Eucaristia en el Santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc (Tarragona), amb motiu del centenari de la seva coronació.

3 de setembre. Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria Magdalena de Viladecans en motiu de l'entrada, com nou rector, de Mn. Manuel Simó Tarragó.

4-9 de setembre. El senyor bisbe imparteix els exercicis espirituals als seminaristes que estan a l'etapa diaconal dels seminaris de Catalunya a la Casa d'espiritualitat, Casal de Pau, Nostra Senyora de la Consolació d'Arbúcies (Girona).

10 de setembre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la Capella Nord de Sant Feliu de Llobregat, en motiu dels cinquanta anys de la Germandat de la Mare de Déu de la Salut de Laujar (Almeria), població amb la que està agermanada Sant Feliu de Llobregat.

12 de setembre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral, en motiu de l'aniversari de la seva presa de possessió

com a Bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

13-14 de setembre. El senyor bisbe presideix la trobada, a Salamanca, de la Comissió Episcopal d'Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola.

14-18 de setembre. Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Pelegrinatge del mes de setembre.

15 de setembre. Primera reunió del curs 2006-2207 del Consell Episcopal Reunió de la Delegació de Família i Vida.

El senyor bisbe presideix una celebració de la Paraula a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicent dels Horts, en la que s'hi va fer l'enviament en missió de la família Lasterra Pastor, del Camí Neocatecumenal, amb els seus tres fills.

16 de setembre. El senyor bisbe participa i presideix l'Eucaristia en el Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, en motiu de la Romeria de les parròquies de la ciutat de Vilanova i la Geltrú. En la mateixa romeria, el senyor bisbe, va acollir i dirigir la pregària als joves de les parròquies que hi van pujar caminant.

17 de setembre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a Sant Boi de Llobregat a les agrupacions extremenyas de Catalunya.

El senyor bisbe presideix la celebració de la Dedicació de l'església de la Mare de Déu de Montserrat, al barri de la Montserratina de Viladecans, en motiu de la seva Dedicació. L'església, situada en un barri obrer d'aquesta ciutat, s'ha anat cons-

truïnt al llarg de vint anys. El senyor bisbe va ressaltar a l'homilia: "ningú no s'ha de sentir estranger a l'Església". A l'acte d'inauguració van assistir-hi les màximes autoritats civils de la ciutat.

19 de setembre. Nova sarment a Montserrat. Tres novicis van fer la professió de vots temporals al Monestir de Montserrat, mentre que un altre va fer la seva entrada al noviciat. Els tres joves monjos que van professar i que donen així per acabat el noviciat són Andreu M. Martínez, Efreem de Montellà i Gabriel Soler. El nou membre de la comunitat és Aleix Puiggalí que amb la seva incorporació fa que la Comunitat benedictina de Montserrat assoleixi els 85 monjos. Durant la cerimònia el Pare Abat recordà que aquests tres monjos fan la seva professió per tal de "continuar la recerca de Déu" en el monestir, l'acolliment dels pelegrins i el servei a l'Església.

20 de setembre. Reunió dels arxiprestos de la Vicaria del Llobregat a Sant Just Desvern.

Reunió de la Comissió d'obres del projecte "Nou Bisbat".

21 de setembre. Primera reunió del curs 2006-2007 del Consell Presbiteral a la casa de les Filles del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat.

22 de setembre. Reunió del Consell Episcopal.

23 de setembre. Professió de Quatre novícies de les Carmelites Missioneres de Sant Josep a la casa Mare al barri d'Horta de

Barcelona. Totes quatre han fet el noviciat a la casa que té la congregació a Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Vicenç de Castellbisbal, on presideix l'Eucaristia i confereix el sagrament de la Confirmació.

24 de setembre. El senyor bisbe presideix l'eucaristia en el Centre penitenciari Can Brians (Sant Esteve Sesrovires) en motiu de la festa de la Mare de Déu de la Mercè.

25-27 de setembre. "IX Encuentro de Santuarios de España". Encontre fet al Santuari de Montserrat, amb el lema: ¿Qué buscan, qué esperan los peregrinos? "Los santuarios, sacramento de consuelo y signo de esperanza". El dia 27 de setembre el senyor bisbe va presidir l'Eucaristia a la Catedral amb la presència del senyor bisbe Carles Soler, president de la Comissió de Santuaris de la Conferència Episcopal Espanyola, i l'abat de Montserrat, P. Josep Soler.

28 de setembre. Inauguració del curs 2006-2007 de Seminari Conciliar de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat.

29 de setembre. Reunió del Consell Episcopal.

30 de setembre. El senyor bisbe participa i presideix l'Eucaristia en el Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, en motiu de la Romeria de l'Arxiprestat de Sant Sadurn d'Anoia.

Visita del senyor bisbe a la Parròquia de Santa Maria de La Palma de Cervelló, en

motiu de l'entrada, com nou rector, de Mn. Pere Rovira Oliveros.

OCTUBRE

1 d'octubre. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Miquel d'Orpí on presideix l'Eucaristia en motiu de la seva Festa Major.

El senyor bisbe beneeix els locals a Sant Feliu de Llobregat, del nou projecte materno-infantil de la ciutat. A l'acte va assistir-hi el senyor Jaume Funes, secretari del Secretariat de la infància de la Generalitat.

3 d'octubre. Reunió conjunta dels arxiprestos de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, presidits pel senyor bisbe. Entre altres temes es va tractar el treball del segon anys de l'Objectiu diocesà, enguany centrat en la "Coresponsabilitat diocesana".

4 d'octubre. Inauguració del curs 2006-2007 de la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Institut Superior de Litúrgia, l'Institut de Teologia Fonamental i de la Facultat de Filosofia de Catalunya. L'acte va consistir en la celebració de l'Eucaristia i, a continuació, l'acte acadèmic amb la lectura de la memòria del curs 2005-2006 i la lliçó inaugural a càrrec del Dr. Antoni Bosch Veciana, professor de la FFC, amb el títol: *La saviesa nascuda en el temple de Delfos*. En el mateix acte es va presentar el nou degà, Dr. Armand Puig.

4-5 d'octubre. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Tiana.

5 d'octubre. El senyor bisbe pronuncia la lliçó inaugural en l'acte d'inici del curs

2006-2007 del Centre d'estudis de teologia Martí-Codolar, Don Bosco i l'Institut de Ciències Religioses, amb el tema: "El estudio de la Teología actual".

6 d'octubre. Reunió del Consell Episcopal.

Reunió de la Delegació de Vida Consagrada.

7 d'octubre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, en motiu de l'inici de curs del Moviment cristià de mestres i professors.

8 d'octubre. El senyor bisbe visita i presideix l'Eucaristia en la capella de la Immaculada d'Olesa de Bonesvalls, en motiu de la Festa Major del barri de l'Hospital.

9 d'octubre. Reunió del Consell de la Catedral.

10 d'octubre. Primera trobada de preveres i diaques del curs 2006-2007. Aquesta primera trobada es va fer a la Residència Mare de Ràfols de Vilafranca del Penedès. Es va fer conjunta amb els sacerdots de les dues Vicaries. En aquest atrobada el senyor bisbe, entre altres coses, va presentar el nou curs centrat en l'Objectiu diocesà, enguany remarcant la coresponsabilitat diocesana.

Reunió del Consell diocesà d'Economia.

11 d'octubre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia en la caserna de la Guardia Civil de Sant Andreu de la Barca, en motiu de la festa de la Mare de Déu del Pilar. Hi van ser presents diferents personalitats militars i civils.

Reunió dels arxiprestos de la Vicaria del Penedès-Garraff-Anoia, a Sant Sadurní d'Anoia.

Reunió del la comissió per a preparar els treball de l'Objectiu diocesà.

12 d'octubre. El senyor bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral en la festa de Sant Rarimi, copatró de la Parròquia de Sant Llorenç i de la Ciutat de Sant Feliu de Llobregat.

El senyor bisbe comparteix el dinar amb el Superior General i el Provincial dels Ministres del Malalts Camils, a la comunitat de Sant Pere de Ribas.

El senyor bisbe presideix la celebració de la Dedicació de la Parròquia de Sant Joan de Vilanova i la Geltrú i inaugura els nous locals parroquials. A l'acte van assistir-hi els preveres de l'Arxiprestat i el senyor alcalde amb membres del Consistori.

13-15 d'octubre. El senyor bisbe presideix el "IV Encuentro de jóvenes Universitarios Católicos", a la Universitat Catòlica de "San Antonio" de Múrcia, com a president de la Comissió Episcopal d'Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola.

16-19 d'octubre. XII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès (Sala Mn. Vinyeta).

17 d'octubre. El senyor bisbe es reuneix amb els Delegats diocesans.

18 d'octubre. Reunió de la Comissió d'obres del projecte "Nou Bisbat".

19 d'octubre. Reunió del Col·legi de Consultors.

El senyor bisbe participa en la darrera sessió de les Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès.

20 d'octubre. Reunió del Consell Episcopal.

21 d'octubre. Primera reunió dels cursos 2006-2007 del Consell Pastoral Diocesà.

22 d'octubre. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Ribes i confereix el Sagrament de la Confirmació.

23 d'octubre. Aniversari del senyor bisbe Agustí (1947).

24 d'octubre. Reunió dels Consells parroquials d'Economia de la Vicaria del Penedès-Garraf-Anoia a Vilafranca.

25 d'octubre. La alcaldessa de Martorell visita al senyor bisbe.

26 d'octubre. Reunió dels Consells parroquials d'Economia de la Vicaria del Llobregat a Sant Boi del Llobregat.

27 d'octubre. Reunió del Consell Episcopal.

Trobada de professors de religió del Bisbat, al Col·legi de les Filles del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat.

28 d'octubre. El senyor bisbe presideix la primera trobada del curs 2006-2007, dels delegats de Família de les diòcesis catala-

nes, com a responsable de la Conferència Episcopal Tarraconense.

El senyor bisbe confereix el sagrament de la Confirmació en la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

29 d'octubre. El senyor bisbe visita la Parròquia de Sant Cugat de Sant Cugat Sesgarrigues i confereix el Sagrament de la Confirmació.

EXHORTACIONS PASTORALS

Carta del senyor bisbe amb motiu de les fitxes de treball de l'Objectiu diocesà de la "coresponsabilitat"

PER A VIURE LA CORESPONSABILITAT

Estimats germans:

D'acord amb el que entenem que ens demana l'Esperit com a diòcesi en aquest moment, anem fent camí cap a una Església més "coresponsable". Si volem ser conseqüents no només ens hem d'adonar d'aquesta crida i parlar-ne, sinó també ens cal respondre donant passos efectius.

Tenim a les mans uns materials que volen ser un ajut il·luminador en aquest camí. Creiem que, efectivament, poden ser-ho, i per això s'ofereixen com a eina eficaç. Però fora bo posar de manifest les condicions de les quals depèn la seva eficàcia.

En primer lloc, cal desitjar, de debò, que la nostra Església sigui més participativa: Ens podem conformar amb una Església de membres passius, que esperen només rebre i que se'ls hi doni tot fet? Els vincles que ens uneixen mútuament als membres del mateix Poble de Déu, i la convicció de que l'Esperit Sant és en cadascú dels batejats, que com a creients miren de ser-li fidels cada dia, ens estan recordant que

a l'Església de Jesucrist s'ha de viure realment la "responsabilitat compartida".

Però, en segon lloc, la participació responsable de cadascú a la vida de l'Església no és altra cosa que l'efecte (potser el més significatiu) de l'ésser i el viure com a membre seu: "perquè sóc, em veig i em sento Església, la seva vida, tant els seus èxits com els seus fracassos, la seva salut com les seves malalties, també depenen del que jo faig i visc". És a dir, el que varem treballar el curs passat al voltant del tema de la "pertinença" és el fonament del que tractem de viure enguany sobre la coresponsabilitat. Tot plegat hauríem de sostenir totes dues afirmacions: "si participo a la vida de l'Església, només és perquè sóc Església"; "si sóc Església, no puc deixar de sentir-me responsable de la seva vida".

En tercer lloc, aquest material pretén, per un costat, provocar una oració, una reflexió i un diàleg sobre la realitat concreta que cadascú i el grup o la comunitat viu; i per altre, que aquesta oració, reflexió i diàleg estimulin al canvi d'actitud i a l'acció. Els fruits han de veure's en les persones i comunitats pròpies, així com en la vida diocesana. Com a signe de l'acord i el compromís comú volem endreçar un petit i breu document amb les conclusions que cada grup de reflexió ha tret: si Déu vol, es proclamarà el dia de la cloenda, el proper 6 de maig a la tarda, en el marc de la celebració de l'Eucaristia a Montserrat.

Desitjant que tots ens deixem portar, amb docilitat i pau, pel vent de l'Esperit, us saluda ben fraternalment:

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

Carta del Sr. Bisbe amb motiu de la jornada del Domund 2006

Estimats en el Senyor:

La Jornada del Domund d'enguany ens ve marcada per una circumstància ben particular: el record i testimoniatge de Sant Francesc Xavier, patró de les missions, amb motiu de la celebració del Vè centenari del seu naixement.

Ha estat un encert aprofitar l'avinentesa d'aquest aniversari per tal d'inspirar la Jornada Mundial Missionera. Per moltes raons. La primera de totes perquè cadascú de nosaltres, i l'Església missionera com a tal, no tenim altre lloc més proper i nítid on emmirallar-nos que la vida d'un cristià com nosaltres, lliurada absolutament a la missió.

Però pensem que l'oportunitat va més enllà. Les campanyes missioneres, com ara aquesta del Domund, igual que totes les coses importants de l'Església, val a dir, de l'Esperit Sant, no són tant missatges "de coses" o comunicacions anònimes, quan presència testimonial. Les persones ocupen el centre d'interès, siguin les persones que tracten de difondre l'esperit missioner, siguin les dels destinataris. L'esperit missioner, que el Domund vol revifar cada any a l'Església, sobre tot, s'encomana per la via del testimoniatge personal. Una vida esmerçada totalment a l'anunci de l'Evangelí, fins al punt de perdre-la en l'exercici de la missió, esdevé una crida constant, un llum encès i un foc escalfant, en mig d'una Església que cedeix sovint a l'adotzenament, a la mandra i a la inoperància.

Malgrat les raons que sempre es puguin adduir com a excuses per tal de no imitar Sant Francesc Xavier, nosaltres seguirem

lluitant avui per una Església que sigui capaç de tenir fills amb la seva mateixa passió evangelitzadora. Hauríem de fer-ho fins i tot pensant en els nostres problemes interns. Fa anys escrivia un gran teòleg: "quan l'Església no viu la tensió evangelitzadora i missionera, llangueix víctima de tensions internes i estèrils". Malauradament les seves paraules tenien molt de profecia.

Que l'Esperit ens desperti la fe i la generositat, per tal d'imitar, ni que fos de lluny, a tants de testimonis, encapçalats per Sant Francesc Xavier, que han donat prova de la vitalitat d'una Església obedient al mandat del seu Senyor i serventa de la humanitat.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

ESCRITS

Pròleg del Sr. Bisbe al llibre del P. Josep Roca, S.F., "Créixer en comunitat"

Amb molt de gust donem la benvinguda en aquest treball del P. Josep Roca sobre el creixement i la renovació de la vida comunitària dels consagrats, mentre convidem encaridament a la seva lectura i el seu ús.

Compartim la urgència d'afrontar el gran repte de treure a la llum i d'aprofundir vitalment tota la riquesa de la vida consagrada, com a do per a l'Església i per al món. Aquest repte s'afronta aquí encertadament des del vessant comunitari de la vida consagrada, perquè de fet la vida en comunitat dels consagrats, essent essencial en el seu lliurament a Déu, constitueix el catalitzador i la pedra de toc de la seva autenticitat.

Compartim igualment les conviccions que fonamenten i animen aquest treball. En subratllem algunes.

En primer lloc, que ens cal ser realistes i comptar amb les forces del pecat contràries a l'amor, i que, en conseqüència, tot i haver estat creats per a estimar, capaços, per tant, de fer-ho naturalment, la comunió i l'amor comunitari s'han de treballar. Un treball que, potser, duri tota la vida, però absolutament indispensable.

En segon lloc, que resulta una aporia la idea de poder assolir una veritable vida en comunió, tal com es desprèn de la Revelació i vol viure el consagrat, sense una referència al transcendent, val a dir, només amb projectes i recursos humans: ans al contrari, l'origen i la naturalesa d'aquesta comunió forma part essencial del do i la gràcia de Déu vessat sobre el consagrat. En tercer lloc, que el substrat humà, les forces naturals, que donen suport a l'amor fratern, com ara l'afectivitat, l'empatia, la presència i el treball comú, són molt importants i esdevenen instruments adients en les mans del mateix Esperit per fer-nos germans de debò.

De fet un dels encerts que cal reconèixer en aquest treball és haver afrontat els trets fonamentals de la vida consagrada des del vessant de la comunitat, com donant a entendre que aquest és l'espai natural, la llar adient (i en un sentit més ampli i pregon, també absolutament necessari) on es pot realitzar tot creixement en l'Esperit. És per això que l'oferta metodològica que es fa, en el fons, consisteix en "posar en acció la comunitat", provocar experiència de comunitat en un dels seus elements més importants: el diàleg intern. És igualment una de les conviccions que compartim amb l'autor: la comunicació interna dels germans, que neix i s'alimenta de l'escolta de la Paraula i es manté dintre els paràmetres propis de l'Esperit (sinceritat, llibertat, acollida, silenci, realisme, confiança...) condueix necessàriament a la veritable comunió. Qui posi en pràctica aquesta proposta, a la fi podrà dir que "hem crescut en comunitat, tant pels continguts descoberts, quan per l'experiència compartida".

Mantenint un objectiu eminentment pràctic, les introduccions als diferents

temes, els textos seleccionats i el mateix ritme dels temes a tractar, amb la seva lògica interna, demostren una sòlida fonamentació teològica i espiritual. El resultat, en el seu conjunt, fa d'aquest llibre una eina molt valuosa "per caminar creixent plegats en la comunió". Agraïm Déu i al seu autor haver-nos-la posat a l'abast dels qui estem compromesos en aquest apassionant camí.

Ben segur de la seva utilitat pràctica, no puc sinó convidar, particularment als consagrats, a endinsar-se en ell com qui es deixa portar per un corrent, del qual hom es pot refiar, per tal d'arribar a la mar inabastable de la comunió en l'amor trinitari.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

DELEGACIONS

Delegació Diocesana de Litúrgia i Pastoral Sagramental

Informe sobre la petició del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat per a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat

20-10-2006

1.- Introducció

A petició del Senyor Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, monsenyor Agustí Cortés Soriano, la Delegació Diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia va elaborar una anàlisi de les diverses possibilitats de cara a establir el patronatge de la diòcesi.

Es van estudiar diverses propostes, tenint en compte que en el conjunt del territori de la diòcesi, que és molt plural, no existeix cap devoció general i comuna a un sant o a una advocació de la Mare de Déu. Tampoc no existeix un sant originari de la diòcesi que tingui prou arrelament com per ser designat patró de tot el territori.

Després de totes aquestes anàlisis, l'equip de la delegació va proposar al senyor bisbe **Santa Maria de Montserrat (Mare de Déu de Montserrat)** com a patro-

na de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a celebrar el 27 d'abril.

2.- Justificació

Malgrat que Santa Maria sota l'advocació de Montserrat és ja patrona de Catalunya, la proposta venia avalada per una sèrie de motius:

- En primer lloc, el santuari i monestir de Santa Maria de Montserrat es troba dins de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Per la qual cosa esdevé el principal santuari, monestir i centre d'espiritualitat de la diòcesi.
- La devoció a la Mare de Déu de Montserrat és una devoció general i popular, que realment respon a un sentiment dels fidels de la diòcesi, tal com explicitem en el següent punt d'aquest informe.
- Els monjos del monestir de Montserrat s'han implicat en l'inici de la diòcesi de Sant Feliu, i han esdevingut referència diocesana. També respecte a la possibilitat de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de la diòcesi, l'abat i la comunitat del monestir s'han mostrat molt favorables, fins i tot il·lusionats.
- En el moment de crear-se una nova diòcesi, sembla difícil promoure una nova devoció per a tot el bisbat, mentre que la de la Mare de Déu de Montserrat ja existeix; per això sembla ser l'única que pugui aglutinar el sentiment de tots els diocesans.
- Sobre el fet que la Mare de Déu de Montserrat sigui ja patrona de tot Catalunya, hi ha altres casos d'aquest tipus. La diòcesi de Vic té també la Mare de Déu de Montse-

rrat com a patrona principal, sense que això comporti cap dificultat. En altres territoris existeix també aquesta simultaneïtat (el màxim exemple a Espanya és el de l'apòstol sant Jaume, patró simultàniament de la diòcesi de Santiago de Compostel·la, de Galícia i de tot Espanya). Per tant, no seria problema que la Mare de Déu de Montserrat sigui alhora també patrona de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, com ja ho és de tot el conjunt de les diòcesis catalanes.

3.- La devoció a la Mare de Déu de Montserrat a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

La devoció existent entre els fidels i les comunitats cristianes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat a la Mare de Déu de Montserrat es pot demostrar amb alguns exemples:

- Existeixen en la nostra diòcesi nombroses esglésies que tenen per titular "la Mare de Déu de Montserrat", concretament a Castelldefels, Viladecans, l'Arboçar (Avinyonet del Penedès), la Bleda (Sant Martí Sarroca), Vilafranca del Penedès, Clariana (Castellet i la Gornal) i Sant Boi de Llobregat (aquesta última és parròquia).
- En quasi totes les esglésies i parròquies hi ha un altar o capella amb una imatge de la Mare de Déu de Montserrat exposada a veneració del poble.
- Un dels arxiprestats de la diòcesi, concretament a la vicaria del Llobregat, porta el nom de "Montserrat". Evidentment, es tracta de l'agrupació de les 16 parròquies de la zona dins

la qual es troba el monestir i santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

- És molt freqüent el costum de “pujar” a Montserrat a venerar “la Moreneta”, tant a nivell personal com en famílies i grups. Especialment destacables són les romeries i peregrinacions de grups, entitats i associacions. Pel que fa a parròquies, el Centre de coordinació pastoral de Montserrat té comptabilitzades fins a 41 romeries de la nostra diòcesi (algunes parroquials, altres que abasten les diverses parròquies d’un mateix municipi, algunes de caràcter arxiprestal i que per tant inclouen diverses parròquies), nombre que es pot considerar molt elevat. Generalment aquestes romeries es celebren en cap de setmana, algunes un dia (dissabte o diumenge), però la majoria abasten tot el cap de setmana (2, 3 o 4 dies), i convoquen un nombre molt elevat de fidels. Els actes, coordinats pel centre pastoral del santuari, solen ser: vetlla de pregària a la basílica, participació a la missa conventual del monestir amb ofrena pròpia de la romeria, celebració penitencial, rosari, viacrucis, etc., així com també actes de tipus cultural (geganters, castellers, balls populars, corals, esbarts dansaires...), que representen cada població i que acudeixen també a Montserrat amb motiu de la romeria.
- És molt freqüent en les dones el nom de “Montserrat” o “Maria Montserrat”, amb les seves variants “Montse”, “Muntsa”, etc.
- La festa de la Mare de Déu de Montserrat se celebra en totes les parrò-

quies i comunitats amb gran concurrència de fidels.

- El “Virolai”, amb lletra de mossèn Cinto Verdager i música de Josep Rodoreda, és el cant religiós més popular, conegut i divulgat a Catalunya. Es canta de forma habitual en les celebracions litúrgiques, no només de la Mare de Déu sinó en moltes celebracions solemnes de les parròquies (festes patronals, confirmacions, visites pastorals...), i fins i tot en celebracions del matrimoni, baptisme, ordenacions, exèquies..., ja que té el caràcter de cant solemne, especialment utilitzat com a cant final.
- Un exemple curiós, però significatiu. A la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat existeix una “Associació Nostra Senyora de Montserrat”, que té per objectius fomentar el culte públic i la devoció privada a la Mare de Déu de Montserrat, i promoure entre els membres de l’associació una més perfecta vida cristiana amb l’ajut de la devoció a la Mare de Déu de Montserrat. Entre les seves activitats destaquen promoure la festa de la Mare de Déu de Montserrat i cuidar la capella que aquesta imatge té a la parròquia, organitzar recessos i convivències, i alguns altres actes per recordar la festa de la Mare de Déu de Montserrat. El rector és el consiliari, i els seus membres es comprometen a venerar alguna imatge de la “moreneta”, a resar el rosari i la “Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat”, així com peregrinar al santuari de Montserrat almenys una vegada a l’any.

4.- La celebració

Quant a la forma de celebrar aquest patronatge, existeix ja una pràctica comú per part de molts fidels de la diòcesis de participar en les celebracions litúrgiques del Santuari i Monestir, alhora que se celebra també en totes les parròquies i comunitats (amb categoria de Solemnitat, com a totes les diòcesis de Catalunya). Donat que les celebracions litúrgiques en el santuari i monestir tenen lloc la vigília (26 d'abril per la nit) i el dia de la festa (27 d'abril) pel matí, la celebració solemne a l'església catedral podria fer-se la tarda del dia 27 (que té caràcter laboral). Amb la qual cosa la proclamació del patronatge només comportaria afegir el sentit de diocesanitat d'aquesta celebració. Tot això sembla el més adient en aquest moment, ja que a més a més ajudaria molt a augmentar la consciència d'identitat diocesana.

5.- Consultes

Presentat l'estudi, el Senyor Bisbe va disposar, conjuntament amb el Consell Episcopal, presentar la proposta als diversos organismes diocesans:

- El Consell Presbiteral. En la reunió ordinària del 22 de setembre del 2005, el delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia va presentar la proposta. Després del diàleg pertinent, es va decidir que els consellers fessin un sondeig, a manera de consulta àmplia, per saber l'opinió de persones, grups i institucions diverses de la diòcesi. Realitzat el citat sondeig, i després de moltes aportacions, la majoria de les quals en

sentit positiu, en la reunió següent del Consell Presbiteral, celebrada el 12 de gener del 2006, tots els consellers, a partir de les consultes realitzades i que recollien una opinió general molt positiva, van donar la seva valoració favorable, amb la qual cosa el Consell Presbiteral va aprovar la proposta de la delegació.

- Consell Pastoral Diocesà. Es va presentar la proposta a la reunió ordinària celebrada el dia 8 d'octubre del 2005. En aquesta reunió es va convidar també els consellers que fessin consultes sobre el tema, aportant opinions i suggeriments. Totes van ser també favorables.
- El monestir de Montserrat també ha donat la seva opinió favorable.
- Conferència Episcopal Tarraconense. El senyor bisbe Agustí Cortés va tenir interès en consultar el conjunt de bisbes de Catalunya, ja que es tracta de la patrona de totes les diòcesis. Tots els bisbes van donar també la seva aprovació a la proposta.

Així doncs, el Senyor Bisbe sol·licita l'aprovació de **Santa Maria de Montserrat (Mare de Déu de Montserrat)** com a patrona de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mantenint la seva actual categoria de Solemnitat, en la data del 27 d'abril.

*Xavier Aymerich Miñarro, prev.
Delegat diocesà de Litúrgia i Pastoral
Sacramental*

Llista de les romeries de parròquies del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat que van anar al monestir i santuari de la Mare de Déu de Montserrat durant l'any 2005

- Arxiprestat de Piera - Capellades (12 parròquies)
- Arxiprestat de Montserrat (16 parròquies)
- Parròquia Santa Maria de Piera
- Parròquia Sant Joan Baptista (Sant Feliu de Llobregat)
- Parròquia de Sant Corneli (Collbató)
- Parròquia de Sant Vicenç (Sant Vicenç dels Horts)
- Parròquia de Santa Maria (Olesa de Montserrat)
- Parròquia de Sant Pere (Monistrol de Montserrat)
- Parròquies de Vilafranca del Penedès (Santa Maria y Santíssima Trinitat)
- Parròquia de Santa Margarida del Penedès (Santa Margarida i els Monjos)
- Parròquia de Santa Maria Magdalena (Pontons)
- Parròquia de Sant Genís (Torrelles de Foix)
- Parròquia de Sant Pau (Sant Pau d'Ordal)
- Parròquia de Sant Miquel (Molins de Rei)
- Parròquia de Sant Vicenç (Castellbisbal)
- Parròquia de Santa Maria (la Palma de Cervelló)
- Parròquia de Santa Maria (Capellades)
- Parròquia de Sant Sadurní (Sant Sadurní d'Anoia)
- Parròquia de Santa Eulàlia (Pallejà)
- Parròquia de Sant Joan Baptista (la Torre de Claramunt)
- Parròquia de Sant Cristòfol (la Granada)
- Parròquia de Sant Valentí (les Cabanyes)
- Parròquia de Sant Pere (Sant Pere de Ribes)
- Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià (el Prat de Llobregat)
- Parròquia de Sant Baldiri (Sant Boi de Llobregat)
- Parròquia de Sant Joan (Viladecans)
- Parròquia de Sant Climent (Sant Climent de Llobregat)
- Parròquia de Sant Pere (Gavà)
- Parròquia de Santa Maria (Castelldefels)
- Parròquies d'Esplugues de Llobregat (Santa Maria Magdalena i Sant Mateu)
- Parròquia dels Sants Just i Pastor (Sant Just Desvern)
- Parròquia de Sant Llorenç (Sant Feliu de Llobregat)
- Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat (Sant Boi de Llobregat)
- Parròquies de Vilanova i la Geltrú (Immaculada, Sant Antoni Abat, Sant Joan Baptista i Santa Maria de la Geltrú)
- Parròquia de Sant Andreu (Sant Andreu de la Barca)
- Parròquia de Sant Antoni Abat (Corbera de Llobregat)
- Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla (Sitges)
- Parròquies del Prat de Llobregat (Mare de Déu de la Mercè, Sant Cosme i Sant Damià, Sant Pere i Sant Pau)
- Parròquia de Sant Pere (Lavern)
- Parròquia de Santa Maria Magdalena (el Pla del Penedès)
- Parròquia de Sant Andreu (Puigdàlber)

Delegacions Diocesana de Vida Consagrada

6 d'octubre. Reunió de la Comissió per a la Vida Consagrada.

Els temes principals que es van estudiar són:

1. De cara al treball sobre els objectius diocesans, la pertinença i corresponsabilitat, es creu convenient convidar a cada una de les nostres trobades generals un dels Delegats perquè expliqui el funcionament de la respectiva Delegació.
2. Es prepara el treball sobre l'objectiu diocesà de la Corresponsabilitat, amb unes consideracions prèvies i la concreció d'algunes línies operatives.
3. Es fixa la trobada de pregària/ recés d'Advent per al 25 de novembre, al Monestir de Montsió, Esplugues de Llobregat. Ajudarà en la reflexió el P. Andreu Marquès, monjo de Montserrat, sota el títol: *El sentit de la vida*.
4. S'acaba de concretar i organitzar la trobada de Setmana Santa (dilluns, dimarts i dimecres). El tema: *Les fonts de la vida religiosa*.
5. S'enviarà una circular a les comunitats. Junt amb informacions diverses, es demanaran unes dades de cara a la confecció de l'estadística general de l'Església.

En la trobada general d'Advent es lliurà un imprès demanant el nom dels capellans de les comunitats religioses i dels ministres extraordinaris de l'Eucaristia amb la finalitat de tenir al dia la Secretaria.

10 d'octubre. En la trobada de preveres a Vilafranca del Penedès, el Delegat

informa sobre l'objectiu de la Corresponsabilitat.

17 d'octubre. Participació en la reunió de Delegats diocesans presidida pel Sr. Bisbe.

Província eclesiàstica

COMUNICATS

Conformitat, per part de la Santa Seu, del patronatge de la Mare de Déu de la Mercé com a patrona de la Província eclesiàstica de Barcelona

20-10-2006.

(segell de la congregació)
CONGREGATIO DE CULTU DIVINO
ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Prot. N. 1241/06/L

Ciudad del Vaticano, 20 de octubre de 2006

Excelencia Reverendísima:

En esta Congregación para el Culto Divino y la Disciplina de los Sacramentos se ha recibido su atenta carta, de fecha 28 de septiembre del presente año, con la que solicitaba que la Bienventurada Viregen María, bajo el título de *la Mare de Déu de la Mercè* fuera confirmada como patrona *apud Deum* de la Provincia eclesiàstica de Barcelona.

El Dicasterio, atendiendo a la petición de Vuestra Excelencia Reverendísima y a la de los Señores Obispos de Terrassa y Sant Feliu de Llobregat, accede gustoso y, adjunto a la presente tiene el gusto de enviar el correspondiente Decreto.

La Congregación espera que tan excelso patrocinio contribuya a suscitar entre los fieles un verdadero anhelo de santidad.

Me sirvo de la circunstancia para manifestarle mi mayor aprecio y estima en el Señor.

De Vuestra Excelencia Reverendísima afectísimo en Cristo,

(firma)

(+ Francis Card. Arinze)

Prefecto

(firma del subsecretari)

Con Anexo

A Su Excelencia Reverendísima
Mons. Lluís Martínez Sistach
Arzobispo de Barcelona
SPAGNA

(segell de la congregació)
CONGREGATIO DE CULTU DIVINO
ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Prot. N. 1241/06/L

Città del Vaticano, 20 ottobre 2006

Eccellenza Reverendissima,

questa Congregazione per il Culto Divino e la Disciplina dei Sacramenti si fa premura di trasmettere, in allegato, i Decreto con il quale si conferma la Beata Vergine Maria sotto il titolo di *la Mare de Déu de la Mercè* come patrona *apud Deum* della Provincia ecclesiastica di Barcellona, pregandoLa di volerlo far pervenire all'Ecclentissimo destinatario.

Copia del medesimo Decreto è riservata all'Archivio di codesta Nunziatura Apostolica.

Colgo ben volentieri la circostanza per significarLe la mia stima, e per confermar-mi con sensi di distinto ossequio

dell'Eccellenza Vostra Reverendissim devotissimo nel Signore,

(firma)
 (+ Francis Card. Arinze)
 Prefetto
 (firmadel Subsecretari)

(segell de la congregació)

CONGREGATIO DE CULTU DIVINO
 ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Prot. N. 1241/06/L

BARCINONENSIS

Beatam Mariam Virginem, sub titulo v. d. *la Mare de Déu de la Mercè*, clerus et populus christianus Provinciae ecclesiaticae Barcinonensis peculiari necnon assiduo cultu iam ab antiquo prosequuntur.

Inde Excellentissimus Dominus Aloysius Martínez Sistach, Archiepiscopus Barcinonensis, communia excipiens vota, electionem Beatae Mariae Virginis sub titulo v. d. *Mare de Déu de la Mercè*, in Patronam apud Deum Provinciae ecclesiasticae Barcinonensis rite approbavit.

Idem vero, litteris die 28 septembris 2006 datis, enixe rogat ut electio et approbatio huiusmodi, iuxta Normas de Patronis constituendis, confirmentur.

Congregatio porro de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, vigore facultatum sibi a Summo Pontifice BENEDICTO XVI tributarum, attentis expositis, precibus annuit atque

BEATAM MARIAM VIRGINEM
 sub titulo Matris Dei a Mercede,
 PATRONAM APUD DEUM
 PROVINCIAE ECCLESIASTICAE BARCINO-
 NENSIS

confirmat, omnibus cum iuribus et privilegiis liturgicis iuxta rubricas consequentibus.

Contrariis quibuslibet minime obstant.

Ex aedibus Congregationis de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, die 20 mensis octobris 2006.

(firma)
 + Franciscus Card. Arinze
 Praefectus
 (firma)
 Dnus Marius Marini
 Subsecretarius.

(segell de la congregació)

CONGREGACIÓ PER AL CULTU DIVÍ
 I LA DISCIPLINA DELS SAGRAMENTS

Prot. N. 1241/06/L

BARCINONENSE

El clergat i el poble cristià de la Província eclesiàstica Barcinonense honoren ja des d'antic amb culte peculiar i assidu la Benaurada Verge, sota el títol popularment anomenat *la Mare de Déu de la Mercè*.

Per això l'Excelentíssim Senyor Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, aollint els desigs comuns, ha aprovat

degudament l'elecció de la Benaurada Verge Maria sota el títol popularment anomenat *la Mare de Déu de la Mercè* com a Patrona davant Déu de la Província eclesiàstica Barcinonense.

Ell mateix, amb carta datada el 28 de setembre de 2006 demana vivament que aquesta elecció i aprovació sigui confirmada d'acord amb les Normes sobre la constitució dels Patrons.

La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels sacraments, en vigor de les facultats que li han estat atribuïdes pel summe Pontífex BENET XVI, atenent a les raons exposades, assenteix a la petició i confirma

LA BENAURADA VERGE MARIA
sota el títol de la mare de Déu de la Mercè
COM A PATRONA DAVANT DÉU
DE LA PROVÍNCIA ECLESIASTICA BARCI-
NONENSE

amb tots els drets i privilegis litúrgics que segons les rúbriques se'n segueixen.

Sense que s'hi oposi res en contra.

A la seu de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, el dia 20 del mes d'octubre de 2006.

(firma)

Franciscus Card. Arinze

Prefecte

(firma)

Marius Marini

Sotsecretari

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICATS

Comunicat de la reunió n. 181

Tiana

5-10-2006

Els dies 4 i 5 d'octubre de 2006 ha tingut lloc la reunió n. 181 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. Els bisbes han tractat diversos aspectes de la situació religiosa, social i política actuals, i en relació amb les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya fan pública la següent Nota:

Nota dels bisbes catalans sobre les eleccions al Parlament de Catalunya de l'1 de novembre de 2006

El proper dia 1 de novembre els catalans estan cridats a participar en les eleccions al Parlament de Catalunya, del qual sorgirà el president de la Generalitat i el futur Govern. Tots els ciutadans tenim el deure de vetllar pel present i el futur de la nostra societat, i per això les eleccions democràtiques són un moment privilegiat de la participació ciutadana.

Votar és exercir un dret natural i una manera d'intervenir responsablement en els afers públics. Per això els bisbes de Catalunya animem els catòlics i tots els ciutadans a participar activament en les properes eleccions al Parlament, de forma reflexiva i a consciència davant els programes dels diversos partits i grups polítics que hi concorren, posant el bé comú del país com a prioritat major.

Els bisbes de Catalunya volem recordar que hi ha uns principis fonamentals que la defensa de les persones fa irrenunciables i que cal tenir en compte a l'hora de fer el propi i personal discerniment per emetre el vot i triar una determinada opció.

Entre d'altres, volem destacar la tutela del dret a la vida -des de la concepció fins a la seva fi natural-, així com el deure de respectar i protegir els drets de l'embrió humà; el reconeixement, promoció i protecció de la família fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona; el respecte de la llibertat dels pares en l'educació dels seus fills; la promoció de la llibertat religiosa; l'atenció solidària i responsable al fenomen creixent de la immigració i a tot el que signifiqui més promoció de la justícia social i de la cultura de la pau, i la valoració del que conforma la identitat cultural i institucional de Catalunya.

Demanem a la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, que la comprensió i la bona convivència presideixin el debat entre les diferents opcions polítiques, que mai no ens divideixin les inevitables tensions que es produeixen en la construcció de la nostra casa comuna, i que la veritat, la justícia, la llibertat i l'amor siguin els pilars on se sostingui la vida política del nostre país.

5 d'octubre de 2006

2. Els bisbes han tractat així mateix de la *classe de religió catòlica a l'escola*, de la seva importància i de la necessitat de donar a conèixer millor el seu sentit i valor, per tal que famílies i alumnes la vulguin escollir. Han expressat també el seu suport i reconeixement a tots els professionals que la imparteixen.

3. En presència de Mn. Josep Masdéu, delegat diocesà de pastoral de joventut a Tarragona i coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut, els bisbes han continuat treballant en la preparació de *l'Aplec de l'Esperit 2007*, la trobada interdiocesana de joves que tindrà lloc a Tarragona el proper mes de maig, en la festa de Pentecosta.

4. Els bisbes han tractat també diverses qüestions litúrgiques, catequètiques i teològiques, i han nomenat Mn. Joan Ramon Marín, prevere de Sant Feliu de Llobregat, consiliari nacional del Moviment d'Infants i Joves d'Acció Catòlica (MIJAC).

5. Els bisbes han expressat el seu sentiment i han pregat pel P. José Aldazábal, salesià, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, i per Mn. Joan Busquets Prat, delegat diocesà de catequesi de Terrassa, recentment traspassats.

6. En el transcurs de la reunió, els bisbes han rebut la visita i han compartit el dinar amb el bisbe missioner Mons. Joan Godayol, bisbe emèrit d'Ayaviri (Perú), que ha tornat per residir a Catalunya.

Tiana, 5 d'octubre de 2006

[Santa Seu]

COMUNICATS

Discurs del Sant Pare, el dia 12 de setembre de 2006, durant la trobada amb els representants de la ciència, a l'aula magna de la Universitat de Ratisbona, durant el seu viatge apostòlic a Alemanya (9 al 14 de setembre de 2006).

Fe, raó i universitat. Records i reflexions

Eminències, Magnificències, Excel·lències, Il·lustres senyors i senyores!

És per a mi un moment emocionant trobar-me novament a la universitat i novament poder-hi dictar una lliçó. Els meus pensaments, actualment, retornen a aquells anys en què, després d'un bon període a l'Institut Superior de Freising, vaig iniciar la meua activitat de docent acadèmic a la universitat de Bonn. Era -el 1959- encara el temps de la vella universitat dels professors ordinaris. Les càtedres no tenien ni assistents ni dactilògrafs, però en contrapartida hi havia un contacte molt directe amb els estudiants i sobretot també entre els professors. Primer hom es trobava i després es feia la lliçó a les aules dels docents. Els contactes amb els historiadors, els filòsofs, els filòlegs i naturalment també entre les dues facultats teològiques eren molt estrets. Una vegada al semestre hi havia l'anomenat

dies academicus, en què els professors de totes les facultats es presentaven davant dels estudiants de tota la universitat, i així feien possible una experiència d'*universitas* -una cosa a la qual també vós, magnífic rector, heu al·ludit fa poc-, és a dir, l'experiència del fet que nosaltres, malgrat totes les especialitzacions, que a vegades ens fan incapaços de comunicar-nos entre nosaltres, formem un tot i treballem en el tot de la raó única, en les seves diverses dimensions, estant així junts també en la responsabilitat comuna per a l'ús recte de la raó -aquest fet esdevenia una experiència viva. La universitat, sens dubte, exhibia també les seves dues facultats teològiques. Era clar que aquestes, interrogant-se sobre la raonabilitat de la fe, acomplien també una tasca que necessàriament forma part del "tot" de la *universitas scientiarum*, encara que no tots podien compartir la fe, i els teòlegs s'ocupaven de la relació d'aquesta amb la raó comuna. Aquesta cohesió interior en el cosmos de la raó no es veié pertorbada ni tan sols quan una vegada va córrer la notícia que un dels col·legis havia dit que a la nostra universitat es produïa un fet estrany: hi havia dues facultats que s'ocupaven d'una cosa que no existia -de Déu. Que, àdhuc davant d'un escepticisme tan radical, continuï essent necessari i raonable interrogar-se sobre Déu per mitjà de la raó i que això s'hagi de fer en el context de la tradició de la fe cristiana era una convicció indiscutible dins el conjunt de la universitat.

Tot això em va tornar a la ment, quan recentment vaig llegir la part que el professor Theodore Khoury (Münster) va editar del diàleg que el docte emperador bizantí Manuel II Paleòleg, probablement

a l'hivern de 1391, va sostenir a Ankara amb un persa culte sobre el cristianisme i l'islam i sobre la veritat de les dues. Fou probablement el mateix emperador qui després, entre 1394 i 1402, durant el setge de Constantinoble, va anotar aquest diàleg; això explica per què els seus raonaments són relatats d'una manera molt més detallada que els del seu interlocutor persa. El diàleg abasta tot l'àmbit de les estructures de la fe contingudes a la Bíblia i a l'Alcorà i es fonamenta sobretot en la imatge de Déu i de l'home, però necessàriament també sempre en la relació entre les anomenades tres "Lleis" o tres "ordres de vida": Antic Testament - Nou Testament - Alcorà. Ara no pretenc parlar d'això en aquesta lliçó; voldria tan sols tocar un argument -més aviat marginal en l'estructura de tot el diàleg- que, en el context del tema "fe i raó", m'ha fascinat i que em servirà com a punt de partida per a les meves reflexions sobre aquest tema.

En el setè col·loqui (διωλέξις – contro·vèrsia) editat pel prof. Khoury, l'emperador toca el tema de la *jihād*, de la guerra santa. Segurament l'emperador sabia que a la *sura* 2, 256 es llegeix: "Cap constricció en les coses de fe." És una de les *sure*s del període inicial, diuen els experts, en què Mahoma mateix encara no tenia poder i estava amenaçat. Però, naturalment, l'emperador coneixia també les disposicions, desenvolupades successivament i fixades a l'Alcorà, sobre la guerra santa. Sense aturar-se en detalls, com la diferència de tractament entre els qui posseeixen el "Llibre" i els "incrèduls", ell, d'una manera sorprenentment brusca que ens sorprèn, s'adreça al seu interlocutor simplement amb la pregunta central sobre la relació entre religió i violència en general,

dient: "Ensenya'm, doncs, el que Mahoma ha portat de nou, i hi trobaràs tan sols coses dolentes i inhumanes, com la seva ordre de difondre per mitjà de l'espasa la fe que ell predicava." L'emperador, després d'haver-se expressat d'aquesta manera tan dura, explica minuciosament les raons per les quals la difusió de la fe mitjançant la violència és una cosa irracional. La violència s'oposa a la naturalesa de Déu i la naturalesa de l'ànima. "Déu no es complau amb la sang -diu-; no actuar segons la raó, „σὺν λόγῳ", és contrari a la naturalesa de Déu. La fe és fruit de l'ànima, no del cos. Per tant, qui vol conduir qualsevol a la fe necessita la capacitat de parlar bé i de raonar correctament, i no la violència i l'amenaça... Per convèncer una ànima raonable no és necessari disposar ni del propi braç, ni d'instruments per colpir ni de cap altre mitjà amb el qual es pugui amenaçar una persona de mort..."

L'afirmació decisiva en aquesta argumentació contra la conversió mitjançant la violència és: no actuar segons la raó és contrari a la naturalesa de Déu. L'editor, Theodore Khoury, comenta: per a l'emperador, com a bizantí que havia crescut en la filosofia grega, aquesta afirmació és evident. Per a la doctrina musulmana, en canvi, Déu és absolutament transcendent. La seva voluntat no està lligada a cap de les nostres categories, ni tan sols a la de la raonabilitat. En aquest context, Khoury cita una obra del conegut islamista francès R. Arnaldez, el qual assenyala que Ibn Hazn arriba a declarar que Déu no estaria lligat ni tan sols per la seva pròpia paraula i que res l'obligaria a revelar-nos a nosaltres la veritat. Si fos la seva voluntat, l'home hauria de practicar àdhuc la idolatria.

En aquest punt s'obre, en la comprensió de Déu i per tant en la realització concreta de la religió, un dilema que avui ens desafia d'una manera molt directa. La convicció que actuar contra la raó està en contradicció amb la naturalesa de Déu, és tan sols un pensament grec o val encara per si sol? Jo penso que en aquest punt es manifesta la profunda concordança entre el que és grec en el sentit millor i el que és fe en Déu sobre el fonament de la Bíblia. Modificant el primer verset del Llibre del Gènesi, el primer verset de totes les Sagrades Escripures, Joan va iniciar el pròleg del seu Evangeli amb les paraules: "Al principi existia el λόγος". És aquesta justament la mateixa paraula que empra l'emperador: Déu actua „σὺν λόγῳ", amb *logos*. *Logos* significa alhora raó i paraula -una raó que és creadora i capaç de comunicar-se però, justament, com a raó. Joan amb això ens ha donat la paraula concloent sobre el concepte bíblic de Déu, la paraula en que tots els camins sovint fatigosos i tortuosos de la fe bíblica atenyen la seva meta, troben la síntesi. Al principi existia el *logos*, i el *logos* és Déu, ens diu l'evangelista. LA trobada entre el missatge bíblic i el pensament grec no era una mera casualitat. La visió de sant Pau, davant del qual s'havien tancat els camins de l'Àsia i que, en somnis, veié un macedoni i va sentor la seva súplica: "Vine a Macedònia i ajuda'ns" (cf. Ac 16,6-10) -aquesta visió es pot interpretar com una "condensació" de la necessitat intrínseca d'una aproximació entre la fe bíblica i l'interrogar-se grec.

En realitat, aquesta aproximació ja feia molt temps que havia arrencat. Ja el nom misteriós de Déu des de l'esbarzer ardent, que distancia aquest Déu del conjunt de

les divinitats amb múltiples noms en afirmar tan sols el seu "Jo sóc", el seu ésser, és, amb relació al mite, una contestació amb la qual està en estreta analogia l'intent de Sòcrates de vèncer i superar el mite mateix. El procés iniciat a l'esbarzer assoleix, a dins de l'Antic Testament, una nova maduresa durant l'exili, on el Déu d'Israel, ara privat de la Terra i del culte, s'anuncia com el Déu del cel i de la terra, presentant-se amb una simple formula que reprèn la paraula de l'esbarzer: "Jo sóc". Amb aquest nou coneixement de Déu va paral·lela una espècie d'il·luminisme, que s'expressa de forma dràstica en l'escarni de les divinitats que serien tan sols obra de les mans de l'home (cf. Sl 115). Així, malgrat tota la duresa del desacordo amb els sobirans hel·lenistes, que volien obtenir amb la força l'adequació a l'estil de vida grec i al seu culte idolàtric, la fe bíblica, durant l'època hel·lenística, anava interiorment cap a la part millor del pensament grec, fins assolir a un contacte recíproc que després es va realitzar especialment en la tardana literatura sapiencial. Avui sabem que la traducció grega de l'Antic Testament, realitzada a Alexandria -la "Setanta"-, és més que una simple (per valorar-la d'una manera realment poc positiva) traducció del text hebreu: és de fet un testimoniatge textual per se i un pas concret important de la història de la Revelació, en el qual s'ha realitzat aquest encontre d'una manera que ha tingut un significat decisiu per al naixement del cristianisme i la sua divulgació. En el més profund, s'hi tracta del encontre entre fe i raó, entre autèntic il·luminisme i religió. Partint realment de la naturalesa íntima de la fe cristiana i, alhora, de la naturalesa del pensament grec ara fos amb la fe, Manuel

El podia dir: No actuar "amb el *logos*" és contrari a la naturalesa de Déu.

Per honestedat, cal afegir a aquest punt que, a la tardana edat mitjana, es van desenvolupar en la teologia tendències que trenquen aquesta síntesi entre esperit grec i esperit cristià. En contrast amb l'anomenat intel·lectualisme agustinian, el tomista va iniciar amb Duns Scoto una impostació voluntarista, la qual al final, en els seus desenvolupaments successius, va portar a la afirmació que nosaltres de Déu coneixerem tan sols la *voluntas ordinata*. Més enllà d'aquesta existiria la llibertat de Déu, en virtut de la qual Ell hauria pogut crear i fer també el contrari de tot el que efectivament va fer. Aquí es perfilen unes posicions que, sens dubte, es poden aproximar a les d'Ibn Hazn i podrien portar a la imatge d'un Déu-Arbitrarietat, que no està lligat ni a la veritat ni al bé. La transcendència i la diversitat de Déu són accentuades d'una manera tan exagerada, que àdhuc la nostra raó, el nostre sentit de la veritat i del bé ja no són un reflex veritable de Déu, les possibilitats abismals del qual són per a nosaltres eternament inasolubles i amagades darrere de les seves decisions efectives. En contrast amb això, la fe de l'Església sempre s'ha atingut a la convicció que entre Déu i nosaltres, entre el suo Esperit etern i la nostra raó creada hi ha una autèntica analogia, en què -com digué el IV Concili del Laterà el 1215- certament les dissimilituds són infinitament més grans que les similituds, però no fins al punt d'abolir l'analogia i el seu llenguatge. Déu no esdevé més diví pel fet que el tirem lluny de nosaltres en un voluntarisme pur i impenetrable, sinó que el Déu veritablement diví és aquell Déu que s'ha mostrat com a *logos* i com a *logos* ha

actuat i actua ple d'amor a favor nostre. Certament, l'amor, com diu Pau, "sobrepassa" tot coneixement i per això és capaç de percebre més que el simple pensament (cf. *Ef* 3,19): tanmateix resta l'amor del Déu-*Logos*, per al qual el *λατρεία* "culte cristià" és, com diu encara Pau, „λογικη, un culte que concorda amb el Verb etern i amb la nostra raó (cf. *Rm* 12,1).

L'aproximació interior recíproca, esmentada aquí, que s'ha produït entre la fe bíblica i l'interrogar-se sobre el pla filosòfic del pensament grec, és un dada d'una importància decisiva no tan sols des del punt de vista de la història de les religions, sinó també de la història universal -una dada que ens obliga també avui. Tenint en compte aquestencontre, no és sorprenent que el cristianisme, malgrat el seu origen i el seu important desenvolupament a l'Orient, hagi trobat finalment la seva empremta històricament decisiva a Europa. Ho podem expressar també a la inversa: aquestencontre, al qual s'afegeix successivament encara el patrimoni de Roma, ha creat Europa i continua essent el fonament del que, amb raó, es pot anomenar Europa.

A la tesi que el patrimoni grec, críticament purificat, és una part integrant de la fe cristiana, s'oposa la demanda de la deshel·lenització del cristianisme -una demanda que des de l'inici de l'edat moderna domina de manera creixent la recerca teològica. Vist més de prop, es poden observar tres onades en el programa de la deshel·lenització: si bé estan relacionades entre elles, són però clarament distintes l'una de l'altra en les seves motivacions i en els seus objectius.

La deshel·lenització sorgeix primer en relació amb els postulats de la Reforma

del segle XVI. Considerant la tradició de les escoles teològiques, els reformadors es trobaven davant d'una sistematització de la fe condicionada totalment per la filosofia, és a dir, davant d'una determinació de la fe des de fora en virtut d'una manera de pensar que no derivava d'aquesta. Així, la fe ja no apareixia com una paraula històrica viva, sinó com un element inserit en l'estructura d'un sistema filosòfic. El *sola Scriptura*, en canvi, cerca la pura forma primordial de la fe, tal com aquesta és present originàriament a la Paraula bíblica. La metafísica apareix com un pressupòsit que deriva d'una altra font, de la qual cal alliberar la fe perquè torni a ser ella mateixa. Amb la seva afirmació de la necessitat de deixar de banda el pensament per fer espai a la fe, Kant va actuar sobre la base d'aquest programa amb una radicalitat imprevisible pels reformadors. D'aquesta manera, va inclinar la fe exclusivament cap a la raó pràctica i li va negar l'accés al tot de la realitat.

La teologia liberal dels segles XIX i XX va aportar una segona onada en el programa de la deshel·lenització: d'aquesta n'és un representant eminent Adolf von Harnack. Durant el temps dels meus estudis, com també als primers anys de la meua activitat acadèmica, aquest programa era fortament operant també en la teologia catòlica. Com a punt de partida s'utilitzava la distinció de Pascal entre el Déu dels filòsofs i el Déu d'Abraham, Isaac i Jacob. Al meu discurs inaugural a Bonn, el 1959, vaig intentar d'afrontar aquest argument i no pretenc reprendre aquí tot el discurs. Voldria, però, intentar fer llum almenys breument sobre la novetat que caracteritzava aquesta segona onada de deshel·lenització respecte

de la primera. Com a pensament central apareix, en Harnack, el retorn al simple home Jesús i al seu missatge simple, que vindria abans que totes les teologitzacions i, precisament, també abans de les hel·lenitzacions: aquest missatge simple constituïria l'autèntica culminació del desenvolupament religiós de la humanitat. Jesús hauria dit adéu al culte en favor de la moral. En definitiva, Ell és representat com el pare d'un missatge moral humanitari. El propòsit de Harnack és en el fons tornar al cristianisme en harmonia amb la raó moderna, alliberant-lo, justament, d'elements aparentment filosòfics i teològics, com per exemple la fe en la divinitat de Crist i en la trinitat de Déu. En aquest sentit, l'exegesi historicocrítica del Nou Testament, en la seva visió, sistematitza novament la teologia en el cosmos de la universitat: la teologia, per Harnack, és quelcom essencialment històric i, per tant, estretament científic. El que aquesta esbrina sobre Jesús mitjançant la crítica és, per dir-ho d'alguna manera, expressió de la raó pràctica i en conseqüència també sostenible en el conjunt de la universitat. Al rerefons hi ha l'autolimitació moderna de la raó, expressada d'una manera clàssica en les "crítiques" de Kant, en aquest temps però ulteriorment radicalitzada pel pensament de les ciències naturals. Aquest concepte modern de la raó es basa, per dir-ho breument, en una síntesi entre platonisme (cartesianisme) i empirisme, que el triomf de la tècnica ha confirmat. D'una banda, es pressuposa l'estructura matemàtica de la matèria, la seva diguem-ne racionalitat intrínseca, que permet comprendre-la i utilitzar-la en la seva eficàcia operativa: aquest pressupòsit de fons és, per dir-ho així, l'element

platònic en el concepte modern de la naturalesa. D'altra banda, es tracta de la usabilitat funcional de la naturalesa per als nostres propòsits, on tan sols la possibilitat de controlar la veritat o la falsedat mitjançant l'experiment forneix la certesa decisiva. El pes entre els dos pols pot estar, segons les circumstàncies, més cap a una banda o cap a l'altra. Un pensador tan estretament positivista com J. Monod s'ha declarat un convençut platònic.

Això comporta dues orientacions fonamentals decisives per a la nostra qüestió. Tan sols el tipus de certesa que deriva de la sinergia de matemàtica i empirisme ens permet parlar de científicisme. El que pretén ser ciència s'ha de confrontar amb aquest criteri. I així àdhuc les ciències que tracten les coses humanes, com la història, la psicologia, la sociologia i la filosofia, cercaven aproximar-se a aquest cànon del científicisme. També és important per a les nostres reflexions el fet que el mètode com a tal exclou el problema Déu, fent-lo aparèixer com un problema acientífic o precientífic. Amb això, però, ens trobem davant d'una reducció del radi de ciència i raó que cal qüestionar-se.

Tornaré novament a aquest argument. De moment basta tenir present que, en un intent davant d'aquesta perspectiva de conservar el caràcter de disciplina "científica" de la teologia, només restaria un fragment pobre del cristianisme. Però hem de dir més: si la ciència en el seu conjunt és només això, llavors és l'home mateix el qui pateix una reducció. Perquè tant els interrogants pròpiament humans, és a dir, els "d'on venim" i "on anem", com els interrogants de la religió i de l'*ethos*, no poden trobar lloc en l'espai de la raó comuna descrita per la "ciència", entesa

d'aquesta manera, i s'han de traslladar a l'àmbit del que és subjectiu. El subjecte decideix, sobre la base de les seves experiències, què li sembla religiosament sostenible, i la "consciència" subjectiva esdevé, en definitiva, l'única instància ètica. D'aquesta manera, però, l'*ethos* i la religió perden la seva força de crear una comunitat i cauen en l'àmbit de la discrecionalitat personal. És aquesta una condició perillosa per a la humanitat: ho constatem en les patologies amenaçadores de la religió i de la raó -patologies que necessàriament han d'esclatar, quan la raó és reduïda a fins al punt que les qüestions de la religió i de l'*ethos* ja no la tenen en compte. EL que resta dels intents de construir una ètica partint de les regles de l'evolució o de la psicologia i de la sociologia és senzillament insuficient.

Abans d'arribar a les conclusions a les quals s'adreça tot aquest raonament, m'he de referir encara breument a la tercera onada de la deshel·lenització que es difon actualment. Amb vista a l'encontre amb la multiplicitat de cultures agrada dir avui que la síntesi amb l'hel·lenisme, que es va acomplir en l'Església antiga, hauria estat una primera enculturació, que no hauria de vincular les altres cultures. Aquestes haurien de tenir el dret de tornar enrere fins al punt precedent d'aquella enculturació per descobrir el simple missatge del Nou Testament i enculturar-lo de nou en els seus respectius ambients. Aquesta tesi no tan sols és equivocada; sinó que, a més, és grollera i imprecisa. El Nou Testament, de fet, fou escrit en llengua grega i porta en si mateix el contacte amb l'esperit grec -un contacte que havia madurat en el desenvolupament precedent de l'Antic Testament. Certament, hi

ha elements en el procés formatiu de l'Església antiga que no s'han d'integrar a totes les cultures. Però les decisions de fons que, justament, es referien a la relació de la fe amb la recerca de la raó humana, aquestes decisions de fons formen part de la fe mateixa i en són el desenvolupament, d'acord amb al seva naturalesa.

Amb això arribo a la conclusió. Aquesta temptativa, traçada només a grans línies, de crítica a la raó moderna des del seu interior, no inclou de cap manera l'opinió que ara s'hagi de tornar enrere, abans de l'il·luminisme, refusant les conviccions de l'edat moderna. El que en el desenvolupament modern de l'esperit és vàlid és reconegut sense reserves: tots estem agraïts de les enormes possibilitats que aquest ha obert per a l'home i per als avenços en el camp humà que ens han estat donats. L'*ethos* del científicisme, a part d'això, és -com heu assenyalat, magnífic rectorvoluntat d'obediència a la veritat i, per tant, expressió d'una actitud que forma part de les decisions essencials de l'esperit cristià. La intenció no és, doncs, fer cap retret ni cap crítica negativa; es tracta, en canvi, d'allargar el nostre concepte de raó i de l'ús que se'n fa. Perquè junt amb tota la joia davant les possibilitats de l'home, veiem també les amenaces que emergeixen d'aquestes possibilitats i ens hem de preguntar com podem dominar-les. Ho aconseguim tan sols si raó i fe es retroben unides d'una nova manera; si superem la limitació autodecretada de la raó a tot el que és verificable en l'experiment, i l'obrim novament en tota la seva amplitud. En aquest sentit, la teologia, no tan sols com a disciplina històrica i humanocientífica, sinó també com a teologia veritable i pròpia, és a dir, com a interro-

gant sobre la raó de la fe, ha de tenir el seu lloc a la universitat i en el amplia diàleg de les ciències.

Tan sols així esdevenim també capaços d'establir un veritable diàleg de les cultures i de les religions -un diàleg del qual tenim una necessitat urgent. Al món occidental domina a bastament l'opinió que tan sols la raó positivista i les formes de filosofia derivades d'aquesta són universals. Però les cultures profundament religioses del món veuen justament en aquesta exclusió del diví de la universalitat de la raó un atac a les seves conviccions més íntimes. Una raó, que davant del diví és sorda i empeny la religió a l'àmbit de les subcultures és incapaç d'inserir-se en el diàleg de les cultures. I, tanmateix, la moderna raó pròpia de les ciències naturals, amb el seu intrínsec element platònic, porta dintre seu, com he cercat de demostrar, un interrogant que la transcendeix junt amb les seves possibilitats metòdiques. Ella mateixa ha d'acceptar simplement l'estructura racional de la matèria i la correspondència entre el nostre esperit i les estructures racionals que actuen en la naturalesa com un fet real, sobre el qual es basa el seu recorregut metòdic. Però la pregunta sobre el perquè d'aquest fet existeix i s'ha de confiar de les ciències naturals a altres nivells i maneres de pensar -a la filosofia i a la teologia. Per a la filosofia i, de manera diversa, per a la teologia, escoltar les grans experiències i conviccions de les tradicions religioses de la humanitat, especialment la de la fe cristiana, constitueix una font de coneixement; negar-s'hi significaria una reducció inacceptable del nostre escoltar i respondre. Això em fa pensar en una paraula de Sòcrates a Fedó. En els col·loquis anteriors

s'havien abordat moltes opinions filosòfiques errònies, i ara Sòcrates diu: "Seria ben comprensible si hom, amb motiu de la irritació per tantes coses errònies, la resta de la sua vida odiés tot discurs sobre l'ésser i el denigrés. Però d'aquesta manera perdria la veritat de l'ésser i patiria un gran dany." L'occident, des de fa molt temps, està amenaçat per aquesta aversió contra els interrogants fonamentals de la seva raó, i així podria patir un gran dany. El coratge d'obrir-se a l'amplitud de la raó, no el rebuig de la seva grandesa -aquest és el programa amb el qual una teologia compromesa en la reflexió sobre la fe bíblica, entra en la disputa del temps present. "No actuar segons la raó, no actuar amb el *logos*, és contrari a la naturalesa de Déu", va dir Manuel II, partint de la seva imatge cristiana de Déu, a l'interlocutor persa. És a aquest gran *logos*, a aquesta vastitud de la raó, que invitem en el diàleg de les cultures els nostres interlocutors. Retrobar-la nosaltres mateixos novament és el gran deure de la universitat.

Traducció: Gabriel Genescà (Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià)

Altres informacions

FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

Inauguració del curs 2006-2007 en la facultat de teologia i la facultat eclesiàstica de filosofia de catalunya

Barcelona
4-10-2006

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya (FEFC), ha inaugurat oficialment el curs 2006-2007 d'ambdues Facultats, avui dimecres 4 d'octubre, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

A les deu del matí, Mons. Martínez Sistach ha presidit una solemne Eucaristia concelebrada i ha donat gràcies a Déu per l'important treball formatiu i d'investigació que es fa en les Facultats. Després ha presidit l'acte acadèmic acompanyat pels nous degans de les Facultats, Drs. Armand Puig i Joan Martínez Porcell. Han assistit també a l'acte l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i altres bisbes de les diòcesis catalanes, personalitats eclesiàstiques i civils i una nombrosa representació de professors i alumnes.

La memòria del curs 2005-2006 de la FTC, de l'Institut Superior de Litúrgia i de l'Institut de Teologia Fonamental ha estat

presentada pel Dr. Puig i la de la FEFC pel Dr. Martínez Porcell. El Dr. Puig ha presentat les dades de la FTC corresponents al curs passat i ha subratllat la importància del Conveni universitari europeu de Bolonya. Per part seva, el Dr. Martínez Porcell ha presentat totes les activitats dutes a terme per la FEFC -que forma part de la Universitat Ramon Llull.

El Dr. Antoni Bosch-Veciana, professor de la FEFC, ha pronunciat La lliçó: «*La saviesa nascuda en el temple de Delfos*». Una bella lliçó en què ha posat en relació la saviesa i la veritat en Sòcrates i Plató. I ha conclòs: "De l'encontre entre *la saviesa humana i el logos diví* en pot germinar llavor esperançada d'humanitat nova, una humanitat disposada a fer realitat una vida viscuda en l'horitzó de la justícia i la bondat".

En acabar la lliçó inaugural, Mons. Martínez Sistach ha agraït al P. Tuñí i al Dr. Aymar el seu treball com a degans de la FTC i de la FEFC durant sis anys i ha animat els seus successors a continuar-lo i potenciar-lo, en unes institucions que són "casa i escola de comunió i de missió", i tot seguit ha donat per inaugurat el curs 2006-2007.

Font: Gabinet d'informació de l'església a Catalunya.